

Drawings Belonging to the Heart

Hertling & Andreassen

30.10.2021 – 27.02.2022

**Trondheim
kunstmuseum**

Forord

Kunstnerduoen Hertling & Andreassen, bestående av Elin Andreassen og Ann Cathrin Hertling, har i en årrekke hatt byen som scene. Kunstprosjektene deres har både karakter av visuell og performativ kunst når de tar for seg bygninger og steder i Trondheim som har vært truet med nedleggelse og avvikling. Deres kunst kan kalles minneprosjekter. De bedriver er en slags samtidsarkeologi som avdekker objekters og steders skjulte sider.

Gjennom rituelle og performative handlinger inviterer de publikum inn i rommene sammen med seg og lar deltagelsen bli selve kunstprosjektet. De gjenoppvekker sovende interesse for glemte lokaler, bygg og objekter, og gir dem tilbake noe av sin historie, egenart og verdi.

I Hertling & Andreassen sin utstilling på Trondheim kunstmuseum er hvert rom en iscenesettelse, et kapittel i en fortelling om museet og samtidig en fortelling om deres kunstnerskap. Utstillingen har fått tittelen *Drawings Belonging to the Heart*, og hinter om den inderligheten med hvilken kunstnerne henvender seg til omgivelsene sine, i møte med den andre, og i sin undersøkelse og utforskning av stedene de ønsker å gå inn i.

Det første du legger merke til er at huset er strippet for de flagg og infobannere som vanligvis pryder museets fasade. Kunstnerne ønsket å kle av huset mest mulig for å synliggjøre arkitekturen. I stedet for har kunstnerne montert et hvitt skilt med tittelen på utstillingen på hushjørnet mot Bispegata og Kongsgårdsgata. Skiltet er montert lavt, i øyehøyde for de forbigående.

Museet er mer enn sin kunstsamling og mer enn bygningen som huser den. Museets virksomhet foregår på dagtid; da fylles kontorene i tredje etasje og verkstedene i kjelleren med ansatte; vertskap tar plass i utstillingsrommene, formidlingsrommene, resepsjonen og butikken for å møte publikum.

Men hva skjer om natten? Museet eksisterer jo også om natten. Da sover huset, alle rom er mørke og vaktelskapet passer på kunsten som fyller utstillingsrommene og magasinene. I utstillingen inviteres publikum inn i museet om natten, for å kunne oppleve den ellers skjulte siden av institusjonen. Gjestene inviteres til å være i museets saler i denne «usynlige» timen, en opplevelse som egentlig ingen har tilgang til, ikke engang de ansatte på museet.

Kanskje med unntak av Alf Olsen, som jobbet som vaktmester på museet fra 1930 en gang, og bodde her til midt på 1990-tallet. Han bodde i en leilighet som lå i tredje etasje på museet, og kan hende han

tok seg noen spaserturer gjennom salene nattetid. Vi kan bare spekulere. Men at Alf Olsen var husets sjel og bevarer i de årene han jobbet her, og til og med etter sin død, er det liten tvil om. Hertling & Andreassen har latt Alf Olsen få en sentral rolle i utstillingen.

Han dukker opp i spesiallagde plagg, laget av syerske Kiki Kleermaakster. Hun holder til i sal 204, i anledningen omdøpt til Sysalen, der hun har sydd opp såkalte nattfrakker, en kryssning mellom morgenkåpe og lagerfrakk i det slitesterke materialet bevernylon. Kunstnerne og deres hjelpere, samt overnattingsgjestene og besøkende på museet kan ta på seg frakkene, og mane frem sin indre vaktmester.

Men selv en følsom ode tar praktisk og kantete form i et museum: 8 gjester; innsjekk kl 22.00 - 22.15; Frokost kl 07.00 -10.00; Utsjekk kl 10.00.

Museets egen Anne Maisey tar hånd om de som kommer til museet for å tilbringe natten her, som sørger de for at den som våger å legge seg i sengen og slippe seg ut i søvnen i fellesskap med andre sovende blir tatt vare på og geleidet på veien fra kveld, til natt og morgen på dette underlige stedet.

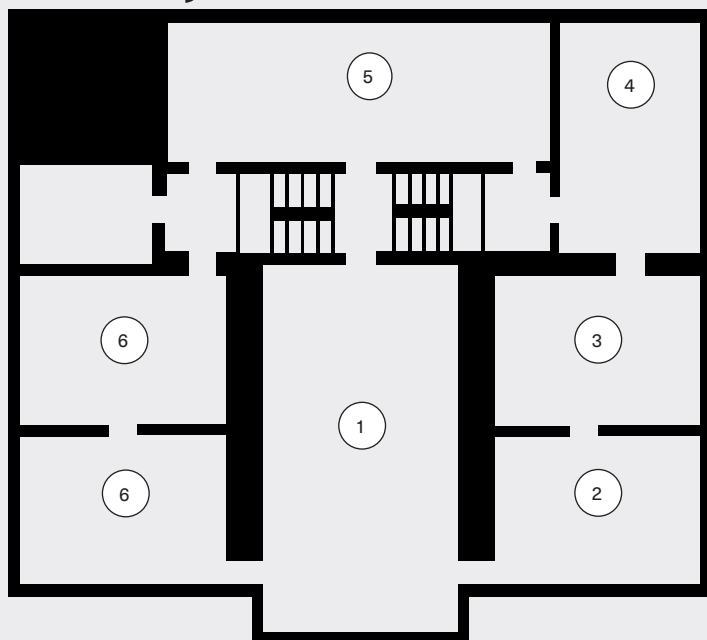
Utstillingen skal ikke leses som en videreføring av tidligere prosjekter, men utforskning av byen som tema dukker opp i verket *Å lese en by*, et essay skrevet av forfatteren Tor Eystein Øverås på bestilling av Hertling & Andreassen til denne utstillingen og utgitt av forlaget Uten tittel.

På samme måte dukker kunstnerens private minner, andre temaer, og spor fra tidligere prosjekter opp i denne utstillingen; som for eksempel dusjknaggerekka fra garderoben til den nå nedlagte Gamle Sentrum Brannstasjon og benkene fra Leangen travbane. Men også mennesker som de har jobbet med tidligere er med videre i dette nye kapittelet; Marte Huke som skrev reisebrev til duoen på Bristol Conditori i 2013-14 og lysdesigner Ingrid Skanke Høsøien som tidligere har vært med å sette lys i andre av kunstnerens produksjoner. Høsøien har nå sammen med Martin Aasen skapt dynamisk belysning i overlyssalen, i utstillingen gitt navnet *Gårdsrommet*.

Utstillingen har også et omfattende program av arrangementer og konserter knyttet til overnattingene, og for å gjennomføre dette har kunstnerne invitert med seg impresario Tor Schjølberg, som med sin digre erfaring har samarbeidet med kunstnerne i planleggingen, alt i en tid preget av stor usikkerhet knyttet til reising og gjennomføring av arrangementer der mennesker møtes.

Marianne Zamecznik, kurator

2. etasje

1

Gårdsrommet

Til Alf

Hertling & Andreassen/
Kiki Kleermaakster, 2021.
8 Nattfrakker i brun Bevernylon.
Kolleksjon 1. Opplag 8/30.

Hammockene

Hertling & Andreassen, 2021.
4 hammocker i lakkert tre og
galvanisert stål.
Mål: 158 x 282 cm. h: 288 cm
I samskapelse med Ula Jern.

Lyset

Ingrid Skanke Høsøien, 2021
6 stk. Martin Elp Profile CW
9 stk. Neo Profile White.
Ljusdesign.

Sittende dame

Nicolai Schiöll
Klebersten
Trondheim kunstmuseums
samling.

13 renselser.

Brannmannskapets dusjknaggerekke

Hertling & Andreassen, 2021
Knaggrekke i eik og stål med
originale skruer.
Mål: 300 x 2 x 4,5 cm
Tilhører Hertling & Andreassens
Erindringsarkiv.

Brevskrin. Brevkniv

Hertling & Andreassen, 2021.
Dekormalt og lakkert treskrin, brev, tråd
og tegnestift. Funnet på bruktbuikk
i 2013 av Hertling & Andreassen.
Brevkniv i grønn onyx og stål.
Fra gullforhandler Fritz Otto Hertling
for Gullsmed Ibsen 1976
Tilhører Hertling & Andreassens
Erindringsarkiv.

Duen

Foto, plexiglass. 96x150 cm.
Opplag 1/5.
Reproduksjon av fotografi lånt fra
Asbjørn Andreassen fotoalbum.

Be longing

Hertling & Andreassen, 2021.
lyd, 4 headset.
20:03 min /6:17 min / 5:06 min /
5:47 min

I samskapelse med Faruk Sabanovic
og Ivan Hrkas. Gjenforening i Sarajevo
sensommeren 2018 (remix. samtale
og sample: Yagya - rhythms of snow)
2021. 20:03 min

I samskapelse med Valentina Martinez
(remix. opptak av dans under Lykkens
Portal sommeren 2020. Sample
Lisandro Meza -Te Llevaré) 6:17 min

I samskapelse med hellig drikkevann
ved Haukvatnet våren 2021. Remix
5:06 min 2021.

I samskapelse gjennom invitasjon,
samtale, lytting og lengting med Maria
Kannegaard/ Siri Gjære 2021.
(5:47 min)

Å lese en by

Tor Eystein Øverås.
Trondheim kunstmuseum / Uten
tittel. Hertling & Andreassen (red).
Boken lanseres desember 2021.

Interiør fra Leangen Travbane

Hertling & Andreassen, 2021.
6 røykebord i plastlaminert tre,
stål, gummiknotter.
A. Graasåsen's fabrikk a/s,
Oslo. Mål: 42x42 cm, h: 72 cm.
4 stoler, lakkert tre.
Dovre møbler a/s, Dombås.
45x45cm h: 82cm.
Gitt i gave til Hertling &
Andreassens Erindringsarkiv,
2018.

2

Sysalen*Kiki Kleermaakster*

Kiki tar gjerne dine mål om du ønsker å få sydd en Nattfrakk i brun Bevernylon. Opplag på 10 frakker. Først til mølla.

Museumsinteriør I Persisk

ullteppe. Hvitmalt personalbord på sorte bukker. Tilhører Trondheim kunstmuseum.

Museumsinteriør II

Brunbeiset bord. Tilhører Trondheim kunstmuseum.

Speilet og klesstativet

Interiør fra Bjercks Konfeksjon, Florø. 1935-2002. Utlån fra Hein B. Bjerck.

Skinnstol

Utlån fra Kiki Kleermaakster.

Alf Olsen

Hertling & Andreassen, 2021. Bærenett. Bomull. Silketrykk. Mål: 37 x 42 cm Trykket for hånd på Østbyen av Børek / Print Eastwood.

Skredderbyste

Hentet ut fra en container av Felix Ruffert, 2007 i Midtbyen, Trondheim. Utlån fra Ann-Cathrin Hertling.

3

Jasmin Hurst-salen*Gulvparasjonen*

Reperasjon gjort av kunstneren Jasmin Hurst i forbindelse med utstilling i 2012.

4

Garderoben*Portrett av fru E.T*

Gabriel Kielland, 1905. Olje på lerret. 69x106,5 cm Kjøpt 1922 for gave fra private bidragsytere fra utstilling i Nordenfjeldske Kunstindustrimuseum.

JR.S

Hertling & Andreassen, 2021. Brannmann fotografert under fraflyttingen av Gamle Sentrum Brannstasjon, 2016. Laminert foto på aluminium. 174 x 116 cm. Opplag 1/5

Garderobebenkene

Hertling & Andreassen, 2021. 2 trebenker. Mål: 107 x 30 cm h: 35 cm, 136,5 x 30 cm h: 35 cm

Alf sitt bord

Hertling & Andreassen, 2021. Ubehandlet trebord. Mål: 85 x 56 cm h: 77 cm. Det sies at bordet sto i Alf Olsens vaktmesterleilighet. Trondheim kunstmuseums samling.

onkel jarle

80 Millioner bilder. Norsk kulturhistorisk fotografi 1855 – 2005. Fotograf: Halvard Kjærvik. Trastad, Kvæfjord, 1975-78. Forlaget Press, 2008. Jonas Ekeberg og Harald Østgaard (red).

5

Sovesalen*9 oppredde senger*

Ederdundyner og puter oppredd med sengetøy i Egyptisk bomull. Utlån fra Britannia Hotel.

Sengebrev - fra vår Nattvertinne, Anne Maisey, til overnattingsgjestene i Sovesalen

Hertling & Andreassen, 2021. Laserprint på papir, A5 (i centimeter)

Takk

Hertling & Andreassen, 2021. Bjørkestamme. Bjørkepinner, ståltråd og hamphyssing. Variable dimensjoner.

Fuglebrett opprinnelig laget av Fritz Otto Hertling (f.1940 - d.2017)

Tekst på skapdør

Hertling & Andreassen, 2021. Håndskrevet.

Kjell J.

Hertling & Andreassen, 2021. Foto, plexiglass. Mål: 160 x 122 cm. Opplag 1/5. Bilde funnet på brukmarked i Trondheim, 2014.

6

far. en bror*klotinden*

Foto, led lysboks. 200 x 200 cm. Opplag 1/5. Reproduksjon av fotografi lånt fra Asbjørn Andreassens fotoalbum.

til bjørn ivar. rekonstruksjon av staurhytta vi bygde.

bare at denne er uoverstigelig, uten tak, og bålet. Hertling & Andreassen, 2021. Hesjestaur. Mål: 230 x 230 x 300 cm

arbeidsbenkene

Reproduksjon av fiskesløyebenk laget til utstillingen Tell me no lie av Vibeke Steinsholm og Elin Andreassen, Harstad Kunstforening og Tou Scene, Stavanger. 2007. Nå Elins arbeidsbenk i Trondheim.

(u)forløst

Hertling & Andreassen, 2021. Bjørkekubbe og lampe. Mål: 56 x 40 x 30 cm.

Sovesalen

I skulptursalen står det ni senger; en for hver av de åtte inviterte nattegjestene og en for nattvertinnen, som sørger for at gjestene blir tatt godt imot og tatt vare på i løpet av sitt uvanlige museumsbesøk.

Dette er avstengt rom som du først kan nå ved å gå gjennom de andre rommene i utstillingen. Sovesalen er et privat rom, og kan sammenlignes med et privat hjemms soverom, et rom der du som gjest ikke uten videre går inn i. Dersom du går inn, møter du kanskje kunstnerne i det de rer opp sengene og gjør klart til de kommende nattegjestene.

Utover sengene inneholder sovesalen få elementer – det kan beskrives som et sakralt rom, nedstrippet for andre effekter. Som nattegjest innskriver du deg kunstnernes koreografi i dette rommet; Den som sover på museet er der for å utøve søvn, gjennomføre en iscenesatt soving i et museum, til forskjell fra det å sove slik man gjør det til vanlig, i sitt eget hjem, i sin egen, private sfære. For de fleste er den daglige sovehandlingen er forholdsvis nøye koreografert affære - om vinduet skal være åpent eller stengt; hva man velger å ha på nattbordet sitt; sokker på eller av. Med andre ord, til hverdags er det å sove noe vi er avhengig av for at resten av døgnet skal fungere, og noe vi gjør uten å ofre det annen tanke enn at det må skje – der målet er tilfredsstillende søvn.

Derfor kan det å sove borte, være seg på hotell, på noens sofa eller gjesterom, være utfordring for kvaliteten på nattesøvnen, for opplevelsen av å lade batteriene - men kan samtidig være et spennende eventyr.

For hva hender med oss om natten? Om natten slipper vi kontrollen og styringen som dominerer i det daglige. Da ligger vi i sengen, forsvarsløse, sårbare og åpne. Under søvnen får underbevissthet spillerom. Det som skjer både før og etter at vi faller i søvn er også en del av opplevelsen. Mellom søvneksperter råder det enighet om at vi ikke bør utsette oss for skjermlys før vi legger oss for å sove. Derfor blir det stadig mer utbredt å legge fra seg telefonen langt fra der man sover. I sovesalen bes nattegjestene også om å legge bort telefonene, til fordel for å bare være til stede.

Som nattegjest inviteres du til å gå rundt i museet, dels i utstillingens ulike rom, men også i samlingsutstillingen i museets første etasje. Man inviteres til å ta seg tid med kunsten, kjenne på at man er salene og ta seg tid til å bli kjent med rommene.

Kanskje kan denne opplevelsen bidra til å endre forholdet til museet?

Under utstillingen vil publikum få mulighet til å overnatte på museet. Skann QR-koden for å oversikt over billetter.

Foto: Christina Undrum Andersen.

Garderoben

Om du skal overnatte i Sovesalen, finner du ditt eget avlukke i den mørkebrune garderoben. Her kan du skifte til nattøy og legge fra deg eiendelene dine. Her kan du gjøre deg klar for natten, for å sove, for å drømme, for eventyret.

Her står også gamle garderobebenker. Før de stod her, stod de i gamle Sentrum Brannstasjon i Kongens gate, før den ble omgjort til Kunsthall, kafè og litteraturhus. Benkene minner oss om at de fleste rommene vi beveger oss i har vært noe annet tidligere, eller i det minste, er i en form for endring. Vi pusser opp, ommøblerer, vi flytter og bygger nytt. Noen ganger er det av praktiske og fysiske behov, andre ganger kan det virke som vi bare kjeder oss. Vi vil se noe nytt.

Garderobebenkene er en del av Hertling & Andreassens erindringsarkiv. Et arkiv kunstnerduoen har opparbeidet seg gjennom sitt kunstneriske virke, bestående av gjenstander og skildringer av steder og opplevelser som har forsvunnet til fordel for fremskritt og utvikling.

En lignende historie finner vi i Gabriel Kiellands *Portrett av Fru E.T.* Maleriet fra 1905 var en gave til museets samling i 1922, og viser en kvinne, i ført noe som kan minne om en kimono. Hun virker stolt og tøff, men mer vet vi ikke om henne.

Gjennom årenes løp har historien om henne forsvunnet og blitt glemt.

En som kanskje visste hvem hun var, var vaktmesteren Alf Olsen. En mann som var alt fra tekniker til formidler og utstillingsdesigner, og gjennom alle de årene han bodde her så tok han vare på bygningen og samlingens historie. Samlingen var som en utvidelse av familien hans, og da kan man tenke på hvor levende et museum kan bli, også for andre.

Derfor finner du bordet som det sies at Alf hadde stående i vaktmesterleiligheten sin i tredje etasje, stående her. Som hyllest til Alf og som en påminner om hva et menneske kan være for et sted, og hva et sted kan være for et menneske.

Nå er denne salen mørkebrun, men før det var den hvit, og før det var den blå, og før det igjen var den kanskje rød. På et tidspunkt, kanskje mens Alf Olsen jobbet her, var det tapet på veggene. Utstillingshistorikken til museet forteller oss at denne salen har rommet mye forskjellig, og vært mye forskjellig for de mange menneskene som enten har jobbet her, eller har vært på besøk. Til neste utstilling vil salen bli fylt med noe annet, men akkurat nå er den en garderobe.

*Alf sitt bord.
onkel jarle.*
Hertling & Andreassen 2021.
Foto: Christina Undrum Andersen.

Jasmin Hurst-salen

Gjennom historien til museet har det vært mange små og store Alf Olsen-er; mennesker, som har vært ansatt her i lengre eller kortere perioder, som har sittet i styret, eller kunstnere som har vært innom i forbindelse med en utstilling; som har gått gjennom salene, vært nede i magasinene og oppe på kontorene, og gjennom sin tilstedeværelse gitt bygget og kunsten omsorg.

En slik person er Jasmin Hurst, en kunstner fra Tyskland som tok mastergraden sin ved Kunstakademiet i Trondheim i 2012. I den perioden var hun ansatt som tekniker her på museet. Hun monterte utstillinger, fikset og flikket.

I sal 202 —rommet med det blå gulvet — som i utstillingen er omdøpt til Jasmin Hurst-salen, hadde gulvet fått en skade. Som ung kunststudent og tekniker tok Jasmin Hurst initiativ til, og ansvar for, å reparere det gamle gulvet med ønske om at salen skulle kunne presentere kunsten som vises i den på best mulig måte. I dette rommet har Hertling & Andreassen valgt å markere denne handlingen, denne omsorgsfulle gesten.

Gulvreparasjonen. Foto: Christina Undrum Andersen.

Sysalen

Kiki Kleermaakster i Sysalen.
Foto: Christina Undrum Andersen

Kiki Kleermaakster er utstillingens residerende syerske, og har flyttet inn i Sysalen på Trondheim Kunstmuseum for å sy nattfrakkene, Hertling & Andreassens dedikasjon *Til Alf*. Kiki tar gjerne dine mål om du ønsker å få sydd en Nattfrakk i brun bevernylon. Det er et begrenset opplag på 10 frakker. Først til mølla.

De brune frakkene er designet og sydd spesielt for denne utstillingen. De er utformet som en lagerfrakk og dedikert til Alf Olsen, Trondheim kunstmuseums vaktmester fra 1930 en gang til midt på 1990-tallet. Ta gjerne frakken på deg når du går rundt i utstillingen.

Kiki sitt arbeidsbord tilhører formidlingsavdelingen på huset. Det står oppå et persisk teppe kjøpt inn av den forrige direktøren Pontus Kyander, for å ha temøter på. Kunstnerne fant teppet sammenrullet inne i én av museets mange hemmelige og skjulte veggkorridorer og hentet det ut derfra. Speilet og klesstativet er interiør fra Bjercks Konfeksjon, Florø (1935-2002), lånt fra Hein B. Bjerck.

Bærenettet *Til Alf* er til salgs i utstillingen. Det har et begrenset opplag på 50 ex. Navnet til Alf Olsen er gjengitt som om det var skrevet med dymo, en teknologi som en gang var nymotens og som den gang unge Alf ga seg i kast med å merke alt med, til og med maleriene i samlingen.

Gårdsrommet. Foto: Christina Undrum Andersen.

Gårdsrommet

I overlyssalen ruver fire høye hammocker. De rager i været og snakker med den postmoderne takkonstruksjonen som liksom henger ned i rommet, langs salens midtakse. Taket kom på plass i forbindelse med ombyggingen av museet i 1986, da museet ble utvidet med to store utstillingssaler i atriet, en slags bakhage, og det er også derfor dette rommet har fått tittelen Gårdsrommet.

Hammockene har en liten forhistorie; Hertling & Andreassen demonterte tribunebenker fra den rivningstruede Leangen Travbane. Travbanen var tegnet av Axel Guldaahl i 1964. Kunstnerne bygde om benkene og brukte de i det de kalte Auto-maten lounge i utstillingen *we're here for a good time (not a long time)*, som fant sted Trøndelag senter for samtidskunst i 2018. Nå har de blitt omtolket av kunstnerne i samarbeid med firmaet Ulajern til hammocker i denne utstillingen.

Hvis du setter deg i hammocken og titter opp i taket, vil du kunne se et skyggespill på de skrå takpanelene. Gårdsrommet har blitt forvandlet til en hage, der lyset endrer seg med døgnets tider; dagtid, skumring, kveld og natt. Takstrukturen skaper lys og skygger og er en subtil tolkning av hagen med sine trær.

I hagen var det også en fontene og steinskulpturen *Sittende dame* av Nicolai Schiöll, som ble gitt i gave til museet i 1937.

"Hun har levd flere steder. I mange år sto hun innendørs i foajeen på Trondheim Kunstforening. Der ble hun tatt på av mange hender, rørt ved. Vi møtte henne for første gang, langt inne i museets magasin på Dora. Vi ville bringe henne hit igjen til gårdsrommet, der hun en gang sto ved vannkanten i den opprinnelige hagen til museet. Nå kan hun berøres igjen." - Hertling & Andreassen

Hagen var en fredelig og intim liten plass som vinduene til museet vendte ut mot, og slapp dagslyset inn i salene. Hammockene er en reminisens av uterommet som ikke finnes lenger, hagen som var der hvor overlyssalen er nå. Hammockene er også et møtested, der du kan sette deg ned og kanskje treffe noen du ikke kjenner, oppleve et møte.

Når du setter deg i en av hammockene kan du ta på deg hodetelefonene som henger på seteryggen,

hvile kroppen og se rommet fra et litt annet perspektiv. Kanskje kan du la deg hensettes til et annet sted, der det er rom for å bare være og lengte. De fire lydarbeidene som alle har tittelen *Be longing*, handler om å være i det upolerte, det ikke-perfekte, om det å være sårbar. Det ene lydverket har to lydkilder: et lydopptak av en hellig vannkilde ved Haukvannet. Lyden av vannet markerer en ventetilstand, samtidig som det henspiller på bassenget i den gamle museumshagen. Det andre lydverket er fra en reise til Sarajevo, dit Hertling dro for å møte noen gamle venner. Den ene vennen beskriver gjenforeningen, gjensynsgleden, men også vemodet; hvem var man for 20 år siden? Kanskje handler det om hvordan vi er bundet til hverandre og til forskjellige steder. I det tredje lydverket er temaet savn, og om å være ung, en tid da man ikke stopper seg selv, og dette temaet er besvart og tolket musikalsk.

Åtte nattfrakker i bevernylon henger på en knaggrekke: Knaggrekka i eik og stål er en del av Hertling & Andreassens sitt Erindringsarkiv. Knaggrekka har hengt i dusjgarderoben til brannmannskapet på gamle Sentrum Brannstasjon, og demontert av Hertling & Andreassen under rivningen av det originale interiøret i 2016. Knaggrekka er et intimt objekt som forteller om det å dusje sammen etter å ha gjennomført tøffe oppdrag – som en del av en daglig rutine for brannmennene.

I gårdsrommet finner vi også brevskrinet til Marte Huke. Treskrinet sto opprinnelig på kakedisken på ærverdige Bristol Conditori i perioden 2013-14 da Hertling & Andreassen residerte der med prosjektet *c/o Bristol*. I 2013 la poeten Marte Huke ut på en jorden rundt-reise.

"Tenk om vi kunne motta reisebrev fra Marte og tenk om gjestene kunne lese brevene på ærverdige Bristol Conditori! Få brevet i hånden, eller stukket inn mellom kaffekoppen og skuffkaken på brettet. Finne seg et bord. Sette seg ned å lese brevet der". - Hertling & Andreassen

De mottok tre reisebrev fra Marte Huke. Hver gang annonserte de høytidelig ankomsten av brevet i papirutgaven av Adresseavisen, under 'kunngjøringer'. Det første reisebrevet var stemplet Nagasaki, Japan; det andre reisebrevet var fra Samoa, stemplet i California og det tredje brevet var stemplet Buenos Aires, Argentina.

13 renser. Brannmannskapets dusjknaggerekke. / Til Alf. Åtte Nattfrakker i brun bevernylon. Kolleksjon 1. Opplag 8/30.
Foto: Christina Undrum Andersen.

Trondheim kunstmuseums hovedbygning 1930, bakgården mot Vestfrontplassen og Nidarosdomen. Dette rommet forsvant da tilbygget sto ferdig i 1986. **Foto:** Trondheim kunstmuseum.

før. en bror.

«Bjørkekubben tok jeg med fra huset der min bror bodde. Den lå ukløyvd i en haug attmed den påbegynte vårstabelen han aldri fullførte. Noen ganger når jeg ser på den nå – tre år etter – tenker jeg at her ligger det en bjørkekubbe på arbeidsbordet mitt. Når den ligger i veien for noe annet (jeg trenger plass til), skyver jeg den bortover bordkanten mot veggen. Så neste dag, ut fra veggen igjen og mot vinduet. Ennå er det ikke likegyldig hvordan den ligger. Da bjørkekubben ble med hjem var det ikke lenger så om å gjøre å slå av arbeidslampen for natten.»

— Elin Andreassen

til bjørn ivar. rekonstruksjon av staurhytta vi bygde. bare at denne er uoverstigelig, uten tak, og bålet.
Foto: Christina Undrum Andersen.

Drawings Belonging to the Heart
Hertling & Andreassen
30.10.2021 – 13.03.2022

Kurator:

Marianne Zamecznik

Prosjektgruppe:

Anne Maisey
Per Christian Jørstad
Arnfinn Killingtveit
Øyvind Kvarme

Utstillingen er støttet av:

Norske billedkunstnere
SMN Sparebankstiftelsen
Norsk kulturråd
KIN kunstnersentrene i Norge
Norsk forfattersentrum
Trøndelag fylkeskommune
Trondheim kommune

Takk til:

Jasmin Hurst
Ulf Amundstad
Martin Aasen
Britannia hotel
Grain Station
Marte Huke
Tor Eystein Øverås
Turid Olsen
Sigurd Schjelderup Pedersen
Åge Hojem
Børek / Print Eastwood
Dag Nystuen / Foto import
Fotophono
Morten Scharffscher / M-TECH
Petter Scharffscher / M-TECH
PCM
Dino Makridis / Sverresborg Trøndelag
Folkemuseum

Foto:

Inside fremside/bakside:
Trondhjems
kunstforening - hagen, 1946. Foto:
Schrøder / Sverresborg Trøndelag
Folkemuseum.

Skilt på fasade:

Drawings Belonging to the Heart
Hertling & Andreassen, 2021.
Skilt, hvit industriplast.
Mål: 190x42,5x25cm

trondheimkunstmuseum.no

Hertling & Andreassen

30.10.2021 – 27.02.2022

Kiki Kleemaster

Tor Shjølborg

Ingrid Skanke Høsøien

Anne Maisey